

NEDELJA BOŽJE BESEDE 2026

»Kajti prav blizu tebe je beseda.« (5 Mz 30,14)

Mašni nagovor z navedki iz *Malega Svetega pisma*

Iz 8,23-9,3; Ps 27 (26); 1 Kor 1,10-13,17; Mt 4,12-23

Nedelja Božje besede nas vabi, da se znova ustavimo ob Svetem pismu. Ne kot ob knjigi, ki jo opazujemo od daleč, ampak kot ob Besedi, ki je – kakor beremo v letošnjem geslu – blizu človekovemu življenju in vsakdanjosti.

Berila današnje nedelje govorijo o svetlobi. Izaija govori o ljudeh, ki so bili v temi, pa so zagledali luč. Evangelij pa pokaže, da ta luč dobi obraz v Jezusu, ki začne oznanjevati in kliče prve učence. Svetloba v Svetem pismu ni oddaljena ideja, ampak znamenje Boga, ki stopa v življenje ljudi.

In prav na ta način Bog tudi govori in kliče – pogosto sredi vsakdanjega življenja, kakor pričujejo svetopisemske pripovedi. *Gideona Bog nagovori, medtem ko v stiskalnici s palico otepa pšenico; Simon in Andrej mečeta mreže v jezero, ko zaslišita Jezusov klic; Mojzes pa pase drobnico svojega tasta. Božji nagovor ne zahteva posebnih prostorov, izrednih okoliščin ali »primernih« trenutkov.*

Božja beseda ne čaka na idealne razmere. *Bog poseže v človeško življenje tam, kjer se to dejansko odvija – v preprostosti vsakdanjosti.* Prav zato Božji klic pogosto najprej vzbudi odpor in strah. Toda pri *Božjem klicu niso odločilni družbeni položaj, življenjske okoliščine ali osebnostne lastnosti. Nihče od poklicanih ni bil predhodno pripravljen za tako nalogo. Zato ni presenetljivo, da se Mojzes in drugi temu klicu najprej uprejo. Zavedajo se svoje nepopolnosti, svoje neprimernosti.*

Toda prav v tej nepopolnosti se razodeva Božja bližina. To še posebej jasno pokaže Božji odgovor Mojzesu, ko mu na vprašanje po imenu preprosto odgovori: »JAZ

SEM.« Bog Mojzesu odgovori na način, kakor da svojega imena ne bi hotel razodeti. A v resnici ga razodene – s svojo prisotnostjo. To lahko ponazorimo s preprosto izkušnjo iz svojega življenja: ko smo kot otroci kdaj ostali sami doma, varno zaklenjeni »od znotraj«, smo ob vrnitvi starša zaslišali besede: »Jaz sem.« Nikoli pa: »Marija tukaj,« ali »Oto trka, odpri!« Glas je razodel prisotnost, sama oblika imena ni bila ključna. [...] Ime odkriva poseben odnos med Bogom in izvoljenim ljudstvom ter je kot tak – kakor starševski za svoje otroke – zagotovilo Božje zvestobe, bližine in rešitve.

Božja beseda tako ni razlaga Boga, temveč zagotovilo njegove navzočnosti, zvestobe in rešitve. Podoben poudarek srečamo tudi pri preroku Izaiju, ko v videnju zasliši vzklikanje serafov. **Vzklikanje serafov – »Svet, svet, svet je GOSPOD nad vojskami«** – izraža osrednjo Izaijevo teološko misel: svetost Boga. [...] S tem oznanja, da je Bog popolnoma drugačen od človeka in sveta: oboje presega in presega celo človeške predstave o Bogu.

Svetost pomeni hkrati popolno bližino in popolno drugačnost. Kot bližina se razodeva v Božji naklonjenosti človeku, ki doseže svoj vrhunec v smrti na križu. Zato serafi in Izaija niso prestrašeni, temveč prevzeti od Božje navzočnosti.

Evangelij to potrdi na preprost način. Jezus ne začne z razlago, ampak s klicem: »Hodite za menoj.« Božja beseda ni dana zato, da bi jo samo poslušali, ampak da bi po njej živeli. Božja beseda je luč, ki ne izbriše vseh vprašanj, omogoči pa, da človek v temi ne ostane izgubljen.

Nedelja Božje besede nas zato vabi, da Besedi dovolimo, da govori tudi danes – sredi našega vsakdana, v naši nepopolnosti, v naši zgodovini. Kajti resnično: prav blizu nas je Beseda.

